

וְתַרְגּוּם חַד מִשְׁבְּעִים לְשׁוֹן הוּא, אֶלָּא מִנְדַע יְדַעֵי אֶבֶל לָא
נִזְקָקִין תְּנוּ, דְּלָא חֵיִשִּׁי וְלָא מִשְׁגִּיחִין עֲלֶיהָ דְּהָא מָאִיס אִיהוּ
קַמִּייהוּ מְכַל שְׂאָר לְשׁוֹן.

וְאִי תִימָא הוּאִיל וּמָאִיס אִיהוּ מִמְלֶאכִי עֲלָאֵי, אַמְאֵי תַרְגָּם
אוּנְקָלוּס אוּרִייתָא בְּהַאי לְשׁוֹן, וְיוֹנְתָן בֶּן עֻזִּיאֵל הַמְקָרָא.
אֶלָּא מָאִיס הוּא קַמִּייהוּ וְהָכִי אַצְטְרִיף, דְּלִית קִנְאָה לְמִלְאָכֵי
עֲלָאֵי בְּהַדִּייהוּ דִּישְׂרָאֵל יִתִּיר, וְעַל דָּא תַרְגּוּם תּוֹרָה וּמְקָרָא כּוּף,
וְלָא מָאִיס אִיהוּ דְּהָא בְּכַמְהָ דּוּכְתִי קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא כְּתַב
בְּאוּרִייתָא הָכִי.

וּבְגִין כּוּף סְתִים אִיהוּ מִגּוּ מִלְאָכֵי עֲלָאֵי קִדְשֵׁי. וְעַל דָּא אַתְגְּלִי
בִּיה בְּאַבְרָהָם בְּאוֹרַח סְתִים דְּלָא יִשְׁגָּחוּן בִּיה מִלְאָכִין
קִדְשֵׁין וְלָא יְהָא לֹון פְּטָרָא, דְּקִדְשָׁא בְּרִיף הוּא אַתְגְּלִי עַל בְּר
נֶשׁ עָרַל. אִימְתִי אַתְגְּלִי לִיה בְּאַתְגְּלִיָּא דְּמִלְאָכֵי עֲלָאֵי, כִּד יְהִיב
לִיה בְּרִית קְיִימָא קִדְשָׁא דְּכְתִיב וַיְדַבֵּר אֲתוּ אֱלֹהִים לְאִמֶּר,
אֱלֹהִים שְׂמָא דְּקוּדְשָׁא וְלָא כְּתִיב בְּמַחְזָה. שְׂמָא בְּאַתְגְּלִיָּא.

לשון הקודש

הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בַּתּוֹרָה כּוּף.
וּמִשׁוּם כּוּף הוּא נִסְתַּר מִתּוֹךְ הַמִּלְאָכִים
הָעֲלִיוֹנִים הַקְדוּשִׁים. וְעַל כֵּן הַתְּנַלְתָּה
לְאַבְרָהָם בְּדֶרֶךְ נִסְתָּר, שְׂלָא יִשְׁגָּחוּ בּו
הַמִּלְאָכִים הַקְדוּשִׁים, וְלָא יְהִיב לְהֵם
פְּתִחוֹן פֶּה שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַתְּנַלְתָּה
עַל אִישׁ עָרַל. מִתִּי הַתְּנַלְתָּה לוֹ בְּהַתְּנַלְתּוֹת
שֶׁל מִלְאָכִים עֲלִיוֹנִים? כַּאֲשֶׁר נִתֵּן לוֹ
בְּרִית קִיּוּם הַקְדֶּשׁ, שְׂכַתוֹב וַיְדַבֵּר אֲתוּ
אֱלֹהִים לְאִמֶּר. אֱלֹהִים – הַשֵּׁם שֶׁל
הַקְדֶּשׁ, וְלָא כְּתוּב בְּמַחְזָה הַשֵּׁם
בְּהַתְּנַלְתּוֹת.

הוּא אַחַד מִשְׁבְּעִים לְשׁוֹן? אֶלָּא יְדוּע
יודעים, אֶבֶל שְׁנִינּוּ שְׂלָא נִזְקָקִים, שְׂאִין
חוֹשְׁשִׁים וְאִין מִתְּבוֹנְנִים עֲלֵיו, שְׁהַרִי הוּא
מָאוּס לְפָנֵיהֶם מְכַל שְׂאָר הַלְשׁוֹנוֹת.
וְאִם תֹּאמַר, שֶׁהוּאִיל וְהוּא מָאוּס מִן
הַמִּלְאָכִים הָעֲלִיוֹנִים, לְמָה תַרְגָּם
אוּנְקָלוּס אֶת הַתּוֹרָה בְּלְשׁוֹן הַזֶּה, וְיוֹנְתָן
בֶּן עֻזִּיאֵל אֶת הַמְקָרָא? אֶלָּא מָאוּס הוּא
לְפָנֵיהֶם, וְכִּד צְרִיף! שְׂאִין קִנְאָה
לְמִלְאָכִים הָעֲלִיוֹנִים עִם יִשְׂרָאֵל יוֹתֵר,
וְעַל כֵּן תַרְגּוּם תּוֹרָה וּמְקָרָא כּוּף, וְאִינוּ
מָאוּס, שְׁהַרִי בְּכַמְהָ מְקוּמוֹת כְּתַב

לאמר מאי לאמר, לאמר ולאכרזא בכל לשון דלא תהא באתפסיא, לאו בלישנא אחרא, אלא בלישנא דכלא משתעיין בה דיכלי למימר דא לדא ולא יכלי לקטרגא ולמימר פטרא, ועל דא וידבר אתו אלהים לאמר. אלהים ולא מחזה. בגין דהוה מעייל ליה בבירית קיימא קדישא וקריב ליה לגביה. רבי יהודה אמר בגין פך את ה' לא אתייהב ליה עד דאתגזר, מאי טעמא דאיהי ממש ברית אקרי. ועל דא פיון דעאל בבירית פדין אתייהיבת ליה את ה"א. דכתיב אני הנה בריתי אתך והיית לך לאב המון גוים ולא יקרא עוד את שמך אברם וגו'. אחר הדברים האלה. רבי חייא הוה אזיל למחמי לרבי אלעזר, פגע ביה רבי חגאי, אמר ליה האי ארחא דמתקנא קמיה דמר לאן איהו אזיל, אמר ליה למחמי לרבי אלעזר, אמר ליה ואנא נמי איזיל בהדך, אמר ליה אי תיכול למסבר סברא למאי דתשמע זיל ואי לאו תוב אבתרך, אמר ליה לא ליחוש מר להאי, דהא אנא שמענא כמה רזי דאורייתא ויכילנא למיקם בהו.

לשון הקודש

אני הנה בריתי אתך והיית לך לאב המון גוים ולא יקרא עוד שמך אברם וגו'. אחר הדברים האלה. רבי חייא הוה הולך לראות את רבי אלעזר. פגש אותו רבי חגאי. אמר לו, הדרך הוה שמתקנת לפני מר, לאן הולכת היא? אמר לו, לראות את רבי אלעזר. אמר לו, וגם אני אלך עמך? אמר לו, אם תוכל להבין להשכיל למה שתשמע – לך, ואם לא – שוב לאחריך. אמר לו, שלא יחשש מור לזה, שהרי אני שמעתי כמה סודות של תורה ויכלתי לעמד בהן.

לאמר, מה זה לאמר? לאמר ולהכריז בכל לשון שלא תהיה במכסה, לא בלשון אחרת, אלא בלשון שכלם מדברים בה, שיכולים לומר זה לזה ולא יכולים לקטרג ולומר פתחון פה, ועל בן וידבר אתו אלהים לאמר. אלהים ולא מחזה, משום שהיה מכנים אותו לבירית קיום הקדש וקרב אותו אליו.

רבי יהודה אמר, משום כך התיא לא נתנה לו עד שנמול. מה הטעם? שהיא ממש נקראת ברית. ועל בן, פיון שנכנס בבירית, אז נתנה לו האות ה"א, שכתוב

פָּתַח רַבִּי חֲגַאי וְאָמַר, מָאִי דְכָתִיב, (במדבר כח) אֶת קַרְבְּנֵי לַחֲמֵי
 לְאִשֵּׁי (דף ט"ו ע"ב) וְגו'. אֶת קַרְבְּנֵי דָא קַרְבֵּן בְּשָׂרָא דְאִתְקַרַּב
 לְכַפָּרָא דָּמָא עַל דָּמָא בְּשָׂרָא עַל בְּשָׂרָא, בְּגִין דְּכָל קַרְבְּנֵי לָאו
 מִתְקַרְבִּין אֶלָּא עַל בְּשָׂרָא לְכַפָּרָא עַל בְּשָׂרָא.

וְהֵכִי שְׁמַעְנָא אִי בַר נֶשׁ חֲטָא בְּהֵמָה מַה חֲטָאת, דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא אָמַר (ויקרא א) אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קַרְבֵּן וְגו'. אֲמַאי,
 אֶלָּא קֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֶבֶד רוּחַ בְּנֵי נֶשְׁא וְרוּחַ הַבְּהֵמָה, וְאִפְרִישׁ
 דָּא מִן דָּא. וּבְגִין כֹּף (קהלת ג) רוּחַ בְּנֵי הָאָדָם הָעוֹלָה הִיא לְמַעְלָה
 וְרוּחַ הַבְּהֵמָה וְגו' וְדָאִי מִתְפָּרֵשׁ דָּא מִן דָּא.

עַד לָא חֲטָא אָדָם מַה כָּתִיב, (בראשית א) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נֹתְתִי
 לָכֶם אֶת כָּל עֵשֶׂב זֹרֵעַ זֹרֵעַ וְגו' וְכָתִיב לָכֶם יִהְיֶה לְאֹכְלָה
 וְלֹא יִתִּיר. כִּיּוֹן דְּחֲטָא וַיִּצָּר הָרַע אֲשֶׁתְּאִיב בְּגוּפָא דִילֵיהּ, וּבְכָל
 אַנּוּן תּוֹלְדִין עֶבֶד בְּהוּ דִינָא. וּלְבַתֵּר אֶתְא נַח וְחָמָא דְהָא גוּפָא
 אֲתַבְּנֵי מֵאֲתָרָא דִיִּצָּר הָרַע, אֲקָרִיב קַרְבֵּן כְּמָה דְאֲקָרִיב אָדָם, מַה
 כָּתִיב, (בראשית ח) וַיֵּרַח יְיָ אֶת רִיחַ הַנִּיחֹחַ וְגו'. (ובת"ב) כִּי יִצָּר לֵב
 הָאָדָם רַע מִנְעוּרָיו. אָמַר קֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְכָאן וּלְהֵלְאָה הוֹאִיל

לשון הקודש

הַעֲלָה הִיא לְמַעְלָה וְרוּחַ הַבְּהֵמָה וְגו'.
 וְדָאִי נִפְרָדִים זֶה מִזֶּה.

בְּטָרָם שְׁחָטָא אָדָם מַה כְּתוּב? (בראשית א)
 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נֹתְתִי לָכֶם אֶת כָּל
 עֵשֶׂב זֹרֵעַ זֹרֵעַ וְגו', וְכָתוּב לָכֶם יִהְיֶה
 לְאֹכְלָה, וְלֹא יוֹתֵר! כִּיּוֹן שְׁחָטָא וְהִיִּצָּר
 נִשְׂאֵב לְגוּפוֹ, וּבְכָל אוֹתָם הַתּוֹלְדוֹת עֲשֵׂה
 דִּין, וְאַחַר כָּא נַח וְרָאָה שְׁהֵנָּה הַגּוּף
 נִבְנָה מִהַמְּקוֹם שֶׁל הַיִּצָּר הָרַע, הַקָּרִיב
 קַרְבֵּן כְּמוֹ שֶׁהַקָּרִיב אָדָם, מַה כְּתוּב? (שם)
 וַיֵּרַח ה' אֶת רִיחַ הַנִּיחֹחַ וְגו', וְכָתוּב כִּי
 יִצָּר לֵב הָאָדָם רַע מִנְעוּרָיו. אָמַר הַקֻּדְשׁ

פָּתַח רַבִּי חֲגַאי וְאָמַר, מַה שְּׁכַתוּב (במדבר
 כח) אֶת קַרְבְּנֵי לַחֲמֵי לְאִשֵּׁי וְגו', אֶת
 קַרְבְּנֵי - זֶה קַרְבֵּן הַבֶּשֶׂר שֶׁנִּקְרַב לְכַפֵּר
 דָּם עַל דָּם, בְּשָׂרָא עַל בְּשָׂרָא, מִשּׁוּם שֶׁכָּל
 הַקַּרְבָּנוֹת לֹא נִקְרָבִים אֶלָּא הַבֶּשֶׂר לְכַפֵּר
 עַל הַבֶּשֶׂר.

וְכֹף שְׁמַעְתִּי, אִם אָדָם חֲטָא - בְּהֵמָה
 מַה חֲטָאָה שֶׁהַקֻּדְשׁ בְּרוּךְ הוּא אָמַר (ויקרא
 א) אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קַרְבֵּן וְגו'? לְמָה?
 אֶלָּא הַקֻּדְשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲשֵׂה אֶת רוּחַ
 בְּנֵי אָדָם וְאֶת רוּחַ הַבְּהֵמָה, וְהַפְרִיד זֶה
 מִזֶּה, וּמִשּׁוּם כֹּף (קהלת ג) רוּחַ בְּנֵי הָאָדָם

וּגּוּפָא אֲשֶׁתְּאִיב מֵהֵוּא יֵצֵר הָרַע, יִתְעַנַּג גּוּפָא כְּמָה דְאַתְחִזִּי לִיָּה
יִיכוֹל בְּשָׂרָא. כִּיִּרְק עֵשֶׂב נִתְתִּי לָכֶם אֶת כָּל.

כַּד אָכִיל בְּשָׂרָא. מֵהֵוּא בְּשָׂרָא אֲתַעֲנַג בְּשָׂרָא דִּילִיָּה וְאַתְעַרְב
דָּא בְּדָא וְאַתְרַבִּי גּוּפָא מִנִּיה, וּמֵהֵוּא עֲנַג גּוּפָא חָטָא בְּכַמְה
חָטָאִין. אָמַר קֳדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא כִּפְרָה עַל גּוּפָא בְּשָׂרָא. בְּשָׂרָא
אָכִיל וּבְשָׂרָא אֲתַרְבִּי מִינִיה וּבִיָּה חָטָא. בְּגִין כֶּף לְכַפְרָא עַל
גּוּפִיָּה בְּשָׂרָא. וּבְשָׂרָא דְאָכִיל בְּשָׂרָא עֲבִיד דְמָא לְגּוּפָא (בְּגִין כֶּף
דְּמָא דְאֲשֶׁתְּאֵר מֵהֵוּא בְּשָׂרָא דְאָכִיל בְּשָׂרָא עֲבִיד דְמָא לְגּוּפָא) בְּגִין כֶּף דְּמָא
דְאֲשֶׁתְּאֵר מֵהֵוּא בְּשָׂרָא לְבַר אֲתַעֲתַד לְכַפְרָא עַל דְּמָא דְאַתְעַבִּיד
מֵהֵוּא בְּשָׂרָא דִּילִיָּה דְכָתִיב, (ויקרא י"ז) כִּי הַדָּם הוּא בְּנַפְשׁ יִכְפֹּר.

כְּתִיב קִרְבָּנִי, וְכָתִיב קִרְבְּנֶכֶם דְכָתִיב, (ויקרא א') תִּקְרִיבוּ אֶת
קִרְבְּנֶכֶם, מֵה בֵּין הָאֵי לְהָאֵי, אֶלְא קִרְבָּנִי. כְּגוֹן שְׁלָמִים
דְאַתְיִין עַל שְׁלוֹם. קִרְבְּנֶכֶם, כְּגוֹן חֲטָאוֹת וְאֲשָׁמוֹת דְאַתְיִין עַל
חָטָא וְאָשָׁם, בְּגִין כֶּף אֶת קִרְבָּנִי בְּשָׂרָא. לְחָמֵי נְהָמָא וְחִמְרָא.
רִיחַ דָּא קְטוֹרֶת. נִיחָחֵי דָּא נַחַת רוּחַ דְעֲבִיד כְּהִנָּא בְּרַעוּתָא דְשָׁמָא

לשון הקודש

כֶּף, הַדָּם שֶׁנִּשְׁפָּאָר מֵאוֹתוֹ הַבֶּשֶׂר בַּחוּץ,
מִתְעַתֵּד לְכַפֵּר עַל הַדָּם שֶׁנַּעֲשֶׂה מֵאוֹתוֹ
הַבֶּשֶׂר שְׁלוֹ, שְׁכָתוּב (ויקרא יז) כִּי הַדָּם הוּא
בְּנַפְשׁ יִכְפֹּר.

כְּתוּב קִרְבָּנִי, וְכָתוּב קִרְבְּנֶכֶם, שְׁכָתוּב
(שם א') תִּקְרִיבוּ אֶת קִרְבְּנֶכֶם. מֵה בֵּין זֶה
לְזֶה? אֶלְא קִרְבָּנִי – כְּמוֹ שְׁלָמִים שְׁבָאִים
עַל שְׁלוֹם. קִרְבְּנֶכֶם – כְּמוֹ חֲטָאוֹת
וְאֲשָׁמוֹת שְׁבָאִים עַל חָטָא וְאָשָׁם. מִשּׁוּם
כֶּף, (במדבר כח) אֶת קִרְבָּנִי – בֶּשֶׂר. לְחָמֵי –
לְחֵם וְיִינ. רִיחַ – זֶה הַקְטֹרֶת. נִיחָחֵי – זֶה
נַחַת רוּחַ שֶׁעוֹשֶׂה הַכֹּהֵן בְּרַצוֹן שֶׁל הַשָּׁם
הַקְדוּשׁ, וְהַלּוּיִם בְּרַצוֹן שֶׁל שִׁיר וְשִׁבְחָה.

בְּרוּךְ הוּא, מִכָּאן וְהַלָּאָה, הוּאִיל וְהַגּוֹף
נִשְׁאָב מֵאוֹתוֹ הַיֵּצֵר הָרַע, יִתְעַנַּג הַגּוֹף
כְּמוֹ שְׂרָאוּי לוֹ, יֵאָכֵל בֶּשֶׂר. כִּיִּרְק עֵשֶׂב
נִתְתִּי לָכֶם אֶת כָּל.

בְּשִׂאוּכֵל בֶּשֶׂר, מֵאוֹתוֹ הַבֶּשֶׂר מִתְעַנַּג
הַבֶּשֶׂר שְׁלוֹ, וּמִתְעַרְבִים זֶה עִם זֶה
וּמִתְגַּדֵּל מִמֶּנּוּ הַגּוֹף, וּמֵאוֹתוֹ הַעֲנַג הַגּוֹף
חוּטָא בְּכַמְהָ חָטָאִים. אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא, הַבֶּשֶׂר כִּפְרָה עַל הַגּוֹף. בֶּשֶׂר אוֹכֵל,
וּבֶשֶׂר מִתְרַבֵּה מִמֶּנּוּ, וְכוּ חָטָא. מִשּׁוּם כֶּף
בֶּשֶׂר לְכַפֵּר עַל גּוּפוֹ, וְהַבֶּשֶׂר שִׂאוּכֵל
עוֹשֶׂה דָם לַגּוֹף וּמִשּׁוּם כֶּף הַדָּם שֶׁנִּשְׁפָּאָר מֵאוֹתוֹ
הַבֶּשֶׂר שִׂאוּכֵל, הַבֶּשֶׂר עוֹשֶׂה לַגּוֹף דָּם. מִשּׁוּם

קדישא, ולינאי ברעותא דשיר ושבתה.

תשמרו להקריב לי במועדו. במועדו מאי הוי, אי תימא בכל יומא בבקר ובערב, מאי איהו במועדו (נ"א מאי אריא דאיהו מועדו), אלא מועדו דשלטא בההוא זמנא רענא. רעו דאשתכח לעילא בדרגא ידיעא. ועל דא כתיב במועדו.

כד קרבן אתקריב. פלא נטלין חולקא, ואתבדרן קליפין לכל סטרא, וייחודא אתקריב ואתיחד ובוצינין אתנהרין ואשתכח רענא ורעו בכל עלמין וקדשא בריך הוא אשתכח ברנא דיחודא חדא פדקא חזי. אתא רבי חייא ונשקיה, אמר ליה יאות אנת ברי מינני למיהוד למחמי ליה לסבר אנפין דיומין. (תו פתח ואמר דוד מלכא דאיהו רביעאה ואיהו אבן מאסו הבונים) (נ"א אמאי דוד מלכא אחסין מלכותא דאיהו רביעאה דאיהו אבן מאסו הבונים).

אזלו, כד מטון לגביה, חמא לון יתבי על תרעא, אמר ליה לשמשא זיל ואימא לון האי פרסייא דתלת קיימין מהו כל אחד (ס"א כלא חד). אמרו ליה זיל ואימא ליה למר דלאו למגנא אמר דוד מלכא דאיהו רביעאה אבן מאסו הבונים. אמר

לשון הקודש

בראוי. בא רבי חייא ונשק אותו. אמר לו, נאה אתה, בני, ממני ללכת ולראות את סבר פני הימים. ועוד פתח ואמר דוד המלך, שהוא רביעי, שהוא אבן מאסו הבונים ונ"א למה דוד המלך ירש המלכות? שהוא הרביעי, שהוא אבן מאסו הבונים.

חלכו. כשהגיעו אליו, ראה אותם יושבים על השער. אמר לו לשמש, לך ואמר להם, הכפא הזה של שלשה עמודים מה הוא כל אחד והכל אחד? אמרו לו, לך ואמר לו למר, שלא לתנם

תשמרו להקריב לי במועדו, מה זה במועדו? אם תאמר בכל יום בבקר ובערב, מה זה במועדו? נ"א מה אמר שהוא מועדו? אלא המועדו ששולט באותה עת רצון, הרצון שנמצא למעלה בדרגה ידועה. ועל בן כתוב במועדו.

כשנקרב הקרבן. הכל נוטלים חלק, ומתפזרות הקלפות לכל צד, והיחוד נקרב ומתיחד, והמאורות מאירים, ונמצא רצון בכל העולמות, והקדוש ברוך הוא נמצא בסוד של יחוד אחד

ליה זיל וַאימא לון דאָן גַעלוי ביה בְּדוּד דַּאִיהוּ אָמַר אָבן מָאָסוּ
הבונים.

אַהֲדַר רַבִּי חֵיָא רִישֵׁיה לְגַבֵּי רַבִּי חַגַּי וְאָמַר לִיה שְׁמַעַת בְּהַאי
מִיָּדִי. אָמַר שְׁמַעְנָא בְּהַאי קָרָא דְכָתִיב, (שיר השירים א) "בְּנֵי
"אֲמִי" נִחְרוּ בִי שְׁמוּנֵי וְגו'. דְּהַאי קָרָא שְׁלֵמָה מְלָכָא אָמַרו, וְעַל
דוּד מְלָכָא אֲתַמַּר כַּד דָּחוּ לִיה אַחוּהֵי מִנֵּיהּוּ.

וְתוּ שְׁמַעְנָא מְאִי חָמָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִיָּהב מְלָכוּתָא לִיהוּדָה
מְכַל אַחוּהֵי, אֲלָא אֲתוּוֹן דְּשְׁמִיָּה חֲקִיקוֹן בִּיה, וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא יָהֵב יְקָרָא לְשְׁמִיָּה וּבְגִין כֶּף אַחְסִין מְלָכוּתָא. וְתוּ שְׁמַעְנָא
יְהוּדָה הָא אֲתוּוֹן דְּשְׁמִיָּה וְדַאי, ד' לִיתִּיה אֲמַאי. אֲלָא דָא דוּד
מְלָכָא דְאַתְקִשְׁר בְּשְׁמִיָּה מְכַל בְּנֵי עֲלָמָא דְכָתִיב, (הושע ג) וּבְקִשׁוּ
אֶת יְיָ אֱלֹהֵיהֶם וְאֶת דְּוִיד מְלָכָם וְגו' הָא דוּד קִשְׁר בְּשְׁמִיָּה, תו
דַּאִיהוּ קִשְׁר שְׁל תְּפִלִּין וְדַאי ד' דוּד מְלָכָא (ד"א קִשְׁר שְׁל תְּפִלִּין
וְדַאי), וּבְגִין כֶּף דוּד אֲתַקִּשְׁר בְּשְׁמִיָּה.

עֲאֵלוּ, כִּיּוֹן דְּעֲאֵלוּ יְתִיבוּ קַמֵּיהּ, אֲשַׁתִּיק רַבִּי אֶלְעָזָר וְאַנּוּן

לשון הקודש

אֲלָא אוֹתִיּוֹת שְׁמוֹ חֲקוּקוֹת בּוּ, וְהַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא נִתֵּן כְּבוֹד לְשְׁמוֹ, וּמִשׁוּם כֶּף
יִרְשׁ אֶת הַמְּלָכוּת. וְעוֹד שְׁמַעְתִּי, יְהוּדָה
– הִנֵּה אוֹתִיּוֹת שְׁמוֹ וְדַאי. ד' אֵינְנָה
לְמַה? אֲלָא זֶה דוּד הַמְּלָךְ שְׁנַקִּשְׁר בְּשְׁמוֹ
מְכַל בְּנֵי הָעוֹלָם, שְׁכַתוּב (הושע א) וּבְקִשׁוּ
אֶת ה' אֱלֹהֵיהֶם וְאֶת דְּוִיד מְלָכָם וְגו'.
הִנֵּה דוּד קִשְׁר בְּשְׁמוֹ. וְעוֹד, שְׁהוּא קִשְׁר
שְׁל תְּפִלִּין וְדַאי, ד' דוּד הַמְּלָךְ וְדַאי קִשְׁר
שְׁל תְּפִלִּין וְדַאי, וּמִשׁוּם כֶּף דוּד נִקִּשְׁר
בְּשְׁמוֹ.

נִכְנָסוּ. כִּיּוֹן שְׁנַכְנְסוּ, יִשְׁבוּ לְפָנָיו. שְׁתַּק

אָמַר דוּד הַמְּלָךְ, שְׁהוּא הַרְבִּיעִי, אָבן
מָאָסוּ הַבּוֹנִים. אָמַר לוּ, לָךְ וְאָמַר לְהֶם,
שְׁאִיפָה מָאָסוּ בּוּ בְּדוּד שְׁהוּא אָמַר אָבן
מָאָסוּ הַבּוֹנִים.

הַחֲזִיר רַבִּי חֵיָא אֶת רַאשׁוֹ לְרַבִּי חַגַּי,
וְאָמַר לוּ, הַשְׁמַעְתָּ בְּזָה דְּבַר? אָמַר,
שְׁמַעְתִּי בְּפִסּוּק הַזֶּה שְׁכַתוּב (שיר א) "בְּנֵי
"אֲמִי" נִחְרוּ בִי שְׁמוּנֵי וְגו', שְׁהַפְּסוּק הַזֶּה
אָמַר אוֹתוֹ שְׁלֵמָה, וְעַל דוּד הַמְּלָךְ הוּא
נִאָמַר, כְּשִׁדְּחוּ אוֹתוֹ הָאֲחִים שְׁלוֹ מֵהֶם.
וְעוֹד שְׁמַעְתִּי, מָה רָאָה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא לְתַת מְלָכוּת לִיהוּדָה מְכַל אַחוּי?

אֲשֶׁתִּיקוּ. עָאֵל רַבִּי אֶלְעָזָר לְאֲדָרִיָּה שְׁמַע חַד קָלָא דְהוּה אָמַר
זִיל וְאִמָּא לֹון מַה דְאַנּוּן בְּעֵינֵי דְכְשָׁרִין אַנּוּן. אַהֲדַר לְגַבִּיָּיהוּ.
אָמַר לֹון אֵית מָאן דְשְׁמַע מְלָה לִימָא לִי. אָמְרוּ לִיה אַנּוּן מְחַכָּאן
לְאַנְהָרָא מַגּוּ צְחוּתָא דְבוּצִינָא עֲלָאָה וּסְבָרָא (דף ט"ז ע"א) נְסִבְרָ.

פֶּתַח וְאָמַר, (חֲבִיקוּק ב) וַיִּבְהִיכַל קִדְשׁוֹ הִס מִפְּנֵי כָל הָאָרֶץ. כִּד
בְּעֵי קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְמַבְרֵי עֲלָמָא, אֲסַתְפַּל גּוּ מְחֻשְׁבָּה
רְזָא דְאוּרִיָּתָא וְרָשִׁים רְשׁוּמִין וְלֹא הָוָה יְכִיל לְמִיקָם, עַד דְּבָרָא
תְּשׁוּבָה דְאִיהִי הִיכְלָא פְּנִימָאָה עֲלָאָה וְרְזָא סְתִימָא וְתַמָּן
אֲתַרְשִׁימוּ וְאֲתַצִּירוּ אֲתוּוֹן בְּגִלּוּפֵיָּיהוּ.

כִּיּוֹן דְאֲתַבְרֵי דָא הָוָה מְסַתְפַּל בְּהַאי הִיכְלָא וְרָשִׁים קָמִיָּה צִיּוּרִין
דְכָל עֲלָמָא דְכִתִּיב הִס מִפְּנֵי כָל הָאָרֶץ רָשִׁים קָמִיָּה רְשׁוּמִין
וְצִיּוּרִין דְכָל עֲלָמָא. בְּעֵי לְמַבְרֵי שְׁמִים מַה עֶבֶד אֲסַתְפַּל בְּאוּר
קִדְמָאָה וְאֲתַעֲטַף בֵּיה וּבָרָא שְׁמִים. דְכִתִּיב, (תְּהִלִּים קד) עוֹטָה אוּר
כְּשֶׁלְמָה וְאַחַר כֶּף נוֹטָה שְׁמִים כִּיְרִיעָה.

אֲסַתְפַּל לְמַעֲבַד עֲלָמָא תַתָּאָה עֶבֶד הִיכְלָא אוּתְרָא וְעָאֵל בֵּיה

לשון הקודש

הַתְּשׁוּבָה, שֶׁהִיא הִיכַל פְּנִימִי עֲלִיוֹן וְסוּד
נְסִתָּר, וְשֵׁם נִרְשָׁמוּ וְהַצִּיּוּרִי הָאוּתִיּוֹת
בְּחֻקֵּי־הַתְּשׁוּבָה.

כִּיּוֹן שְׁזַה נְבָרָא, הִיָּה מְסַתְפַּל בְּהִיכַל
הַזֶּה, וְרוּשָׁם לְפָנָיו צִיּוּרִים שֶׁל כָּל הָעוֹלָם,
שְׂכַתּוֹב הִס מִפְּנֵי כָל הָאָרֶץ. רָשִׁים לְפָנָיו
רְשׁוּמִים וְצִיּוּרִים שֶׁל כָּל הָעוֹלָם. רְצָה
לְבָרָא שְׁמִים, מַה עָשָׂה? הֲסַתְפַּל בְּאוּר
הָרֵאשׁוֹן וְהַתְּעַטֵּף בּוֹ וּבָרָא שְׁמִים,
שְׂכַתּוֹב (תְּהִלִּים קד) עוֹטָה אוּר כְּשֶׁלְמָה, וְאַחַר
כֶּף נוֹטָה שְׁמִים כִּיְרִיעָה.

הֲסַתְפַּל לַעֲשׂוֹת הָעוֹלָם הַתְּתַתּוֹן, עָשָׂה

רַבִּי אֶלְעָזָר וְהִם שְׁתַּקּוּ. נִכְנַס רַבִּי אֶלְעָזָר
לְחַדְרוֹ, וְשָׁמַע קוֹל אֶחָד שֶׁהָיָה אוֹמֵר: לֵךְ
וְאָמַר לָהֶם מַה שֶׁהֵם רוּצִים, שֶׁהָרִי הֵם
כְּשָׂרִים. חֲזַר אֲלֵיהֶם. אָמַר לָהֶם, אִם יֵשׁ
מִי שְׁשָׁמַע דְּבָר – שְׂאִימַר לִי. אָמְרוּ לוֹ,
אַנּוּ מְחַכָּים לְהִיּוֹת מוֹאֲרִים מִתּוֹךְ הַצְּחוּת
שֶׁל הַמְּאוּר הָעֲלִיוֹן, וְלַהֲבִין וְלַהֲשַׁכִּיל.

פֶּתַח וְאָמַר, (חֲבִיקוּק ב) וְהִבְהִיכַל קִדְשׁוֹ הִס
מִפְּנֵי כָל הָאָרֶץ. כְּשֶׁרְצָה הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא לְבָרָא אֶת הָעוֹלָם, הֲסַתְפַּל בְּתוֹךְ
הַמְּחֻשְׁבָּה סוּד הַתּוֹרָה וְרָשִׁים רְשׁוּמִים,
וְלֹא הָיָה יָכוֹל לַעֲמֹד, עַד שֶׁבָרָא